Brój istisaka iznosi 16.000

God. II.

Naša Gospa Lurdska

Br. 8.

Mjesečno ilustrirano glasilo
Majke Božje Lurdske,
BLAGOSLOVLJENO
OD SV. OCA PAPE, PIJA X.

Dozvolom crkvenoga i redovničkoga starješinstva.
Odgovorni urednik:
O. Bernardin Škrivanić, Provinc.

Cijena za čitavu godinu 1 kruna.

Rukopise i pretplatu treba slati
Ocu Bernardinu, Provincijalu kapucinâ.
RIJEKA.

Kat. tiskovno društvo. Rijeka. 1909.

Upute hodočasnicima.

☛ *Budući da je posljednjih dana preko očekivanja učestalo mnogobrojno prijavljivanje novih hodočasnika, pa da udovoljimo želji mnogih, koji se uza svu najbolju volju nijesu mogli do označena roka radi mnogih okolnosti i zvaničnih dužnosti prijaviti* — **odlučili smo, da produljimo rok upisivanja do 5. kolovoza.**

To dakle neka bude za svakoga, koji je naumio u Lurd, posljednji rok, do kada ima urediti sve svoje stvari, ter se bezodvlačno prijaviti, pa makar i **brzojavno,** *naznačivši dakako svoj razred i svoju skupinu.*

Hrvati hodočasnici, da ste svi na okupu do označena roka! Tkogod samo može, neka se okoristi ovom lijepom prigodom, da se u što većem broju nagjemo pod divnim našim barjakom kod Masabjelske hridi! ☚

I. Netom učesnici hodočašća stignu na Rijeku, neka se popitaju za Kriptu kapucinsku, gdje će naći osoblje, *kojemu će izručiti preostali još trošak za hodočašće* i od kojega će primiti *biljet,* kao i sve potrebite informacije.

II. Posebni će vlak iz Rijeke krenuti u 3 sata i pô. Svi će se dakle hodočasnici već u 3 sata morati naći na kolodvoru sa svojim **biljetom.**

III. Umoljavamo hodočasnike, da im prtljaga bude što manja, jer će na taj način izbjeći sami mnogim neprilikama, a i Organizatoru će olakotiti vogjenje. Neka s toga ponesu samo ono, što je neophodno nužno: kišobran, nešto rublja, malo zimske robe, jer u Pirenejima zna osobito pod veče biti mrzlo. Neka se nosi samo *jedan* kovčeg i to po prilici 60 cent. dug, 35 do 40 širok.

IV. Umoljavamo hodočasnike, da ne nose sa sobom bogatih i dragocjenih satova ili drugih skupocjenih nakita, da ih ne bi izgubili putem ili — osobito po velikim gradovima — bili okradeni.

V. Znakovi će se svima podijeliti odmah pri odlasku, a *knjižice* će svi primiti, kad im bude uručen i *biljet.*

VI. Novac će se, koli Francuski toli Talijanski, moći promijeniti već na Rijeci kod Organizatora.

VII. Organizator će, kao i prošle godine, tražiti iz Rima dozvolu, da svećenici mjesto časoslova mogu izmoliti čitavu krunicu.

VIII. Umoljavaju se hodočasnici, da reknu svojim prijateljima i znancima, da im ne pišu za vrijeme hodočašća bez velike nužde, jer uručivanje listova zadaje Organizatoru ne malih poteškoća. Tko bi uza sve to ipak želio imati vijesti od svojih, neka ostave kod kuće slijedeću adresu:

Gosp. (Ime i prezime)

....

(Pèlerinage Croate)

Lourdes
(Hautes Pyrenées).

God. II. - Br. 8. RIJEKA, dne 24. srpnja. 1909.

Urednik i izdavatelj:
O. BERNARDIN ŠKRIVANIĆ,
Provincijal Kapucina.

Dragi i prečasni oče Bernardine!

Lurd, dne 15. srpnja.

Ništa mi nijeste ugodnijega mogli javiti, nego li dolazak hrvatskoga hodočašća u Lurd.

Ovdje su u Lurdu Vaši vrijedni domoroci ostavili svagdje najbolju uspomenu, no osobito ih se rado sjećaju svećenici Svetišta i njihov biskup. Mi ćemo im dakle dragovoljno i s veseljem otvoriti naša srca, kao što i naše Svetište, i to tim radosnije, što će biti mnogobrojniji.

Budite tako dobri, prečasni, te mi najavite, u koji ćete se dan i sat naći na lurdskome kolodvoru.

Primio sam djelo zastupnika Ivana Nep. Jemeršića, te Vas molim, da mu se sa strane moje najtoplije zahvalite.

Neizmjerno me veseli napredak Vaše crkve, koju podižete u čast Djevice lurdske, kao i procvat Vašega listića «Naša Gospa Lurdska».

Do vidova dakle, dobri i dragi Oče! Od srca šaljem blagoslov iz Djevičina Grada Vama i svim dragim hodočasnicima, starim i novim.

Fr. Ksaverije
Tarbes-ski biskup.

Hrvatska Presvetoj Hostiji.

Treba da Presveto Srce Isusovo kraljuje usprkos sotone i njegovih sljedbenika! (Bl. Margarita Alakok).

Starodrevni i slavni naš Dubrovnik, biser u kruni hrvatskih gradova, bit će dne 3., 4. i 5. kolovoza pozorištem veličanstvenoga vjerskoga slavlja.

Sve, što odiše živom vjerom u kat. Hrvatskoj, pohrlit će iza sastanka hrv. kat. narodnoga gjaštva u bijeli Dubrovnik na Euharistički kongres ili sastanak, gdje će revni i pobožni svećenici i s njima skupa svjetovnjaci, na čelu im njihovi gorljivi duhovni pastiri—biskupi, raspravljati, na koji će način med hrvatskim narodom najbolje raširiti štovanje i ljubav prema Isusu u presvetom Otajstvu.

Čije srce da se ne napuni svetim veseljem i ne usklikta od radosti, kad pomisli na taj velevažni događjaj u našem vjerskom životu? Koju kršćansku dušu da ne obuzme vesela nada bolje budućnosti, kad pomisli, da će tih dana u dičnome Dubrovniku, najsvečanije okićenome i urešenome, biti iskazana upravo kraljevska čast i poklon *Kralju svih vijekova* od vjernih Hrvata, koji će sa svih strana prostrane Domovine pohrliti u mili zavičaj Gjorgjića i Palmotića?

Kao što je prirodi iza dugoga zimskoga sna trebovalo blagoga sunca proljetnoga, da rastopi led i proizvede iz zamrle zemlje na život klice, da se razviju do bujnih usjeva — tako je i hrvatskome mukotrpnome narodu trebalo već jedanput iza dugoga sna vjerske mlakosti i nehajnosti sunca života: *Isusa u Presvetoj Euharistiji,* koje će nas obamrle u vjeri oživjeti, ohladnjele rastopiti ognem ljubavi, slabe ojačati i okrijepiti, a rascijepkane u hiljadu strančica združiti i sjediniti u veliku obitelj, *kojom će vladati jedno srce i jedna duša.*

Od Početnika i Dijelitelja svakoga dobra i svakoga dara neka budu — molimo ponizno — po zagovoru Presvete Djevice Lurdske blagoslovljeni i obilnim milostima nadareni pokretači, kao i svi učesnici ovoga eukarističkoga slavlja, koje će, nadamo se, biti izvorom mnogih blagodati nebeskih, kao i zalogom sretnije budućnosti za Hrvatsku.

A jeli to sve?

* * *

Jedva će na jednoj strani Jadrana utihnuti veselje, već će se na drugoj strani njegovoj početi gibati burno valovlje ljudstva, daleko tamo prema Masabjelskoj Djevici, gdje zapravo Isus u presvetoj Hostiji kao nigdje drugdje veliko slavlje slavi, *koje je prethodila kao danica zvijezda presveta Djevica se svojim Ukazanjinjima.*

Marija se u Lurdu ukazala svijetu, kao jutarnja zvijezda, da navijesti skori ishod sunca pravde: *Isusa u presvetoj Hostiji.* I svoj je naum divno izvršila u Lurdu, stjecištu sviju naroda, mjestu javne molitve, javnoga štovanja, gdje narodi sa sviju krajeva svijeta združeni iskazuju svoje štovanje i ljubav prema svome Bogu.

Trebalo je dakle, da junački rod Hrvata iza posebnoga narodnoga slavlja Isusu u presvetoj Hostiji zasvjedoči u Lurdu, sastajalištu kršćanstva cijeloga svijeta — u kolu svih narodnosti — svoju vjeru u prisutnost Isusovu u presv. Hostiji, govoreći sa sv. Petrom: *Ti si Krist, Sin Boga živoga!...* Trebalo je da ga pozdravi kao nekad čitav puk Izraelski na Cvijetnicu u

Jeruzalemu: *Hosana, Sinu Davidovu, blagoslovljen, koji dolazi u ime Gospodnje!*

Pa evo već se brojna četa prijavila, koja će doskora pohrliti u Grad Marijin i ujedno *Grad presvete Hostije,* da sa svijećama u ruci i s punim vjere poklicima prati Isusa, moli za ozdravljenje svojih bolesničkih članova, ne samo na tijelu, već mnogo više na duši, osobito pak za duhovne slijepce, da progledaju i uvide i upoznaju Onoga, koji je *put, istina i život,* bez kojega nijedno društvo, nijedan narod ne može opstojati ni svoj cilj postignuti.

Dao dragi Bog i Njegova presveta Majka, da slavlje eukarističko u Dubrovniku kao i ono u Lurdu oživi, oduševi srca učesnika, da prožeti potom živom vjerom, rasplamćeni žarkom ljubavi, uznastoje svim silama, da u Hrvatskoj brzo zavlada u srcima sviju, i tako dogje kraljevstvo mira, *kraljevstvo ljubavi, kraljevstvo sloge, Kraljevstvo Euharističko!*

Ćiro-Valsorim.

Osvjetlajmo hrvatsko ime!

Dr. Fran Binički. — Mašaluk (Lika.)

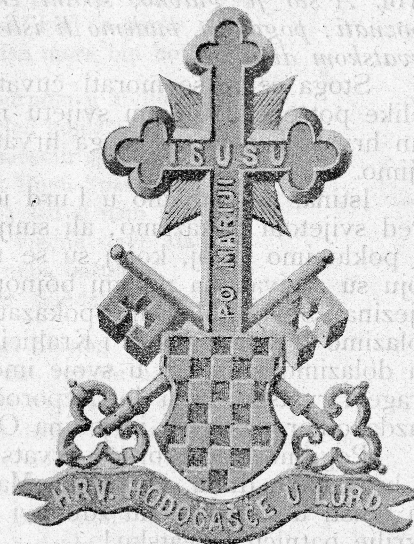
Bit će sad nà godina dana, da smo kod Masabjelske hridi bijeloj Pirenejskoj Djevici prikazali srebreno, pozlaćeno srce, a njime srce svoje i sve drage nam Hrvatske. Svijet nas je gledao, propitkivao se o nama i uzeo nas cijeniti. Francuski su listovi s ljubavlju i sa zanosom spominjali dobre Hrvate. Hrvatsko se ime dulje vremena spominjalo s poštovanjem, a svim je narodima ostala u pameti naša lijepa pjesma: *„Zdravo, zdravo Marijo!“*

Izmiče se eto godina dana od onih lijepih, ugodnih, srećnih za nas časova. Naša je patnica Hrvatska preživjela što šta, a najmanje dobra. Njezina se djeca megju se glože i kolju. Sramoti i ponizuje jedan Hrvat drugoga, a obojica blate hrvatsko ime pred svijetom. I na mnogo nas strana sažaljuju i preziru. Sami smo

krivi. Svijet nas ne može cijeniti više nego mi sami sebe. Potraje li ovako, bude li nam mjerilom nisko strančarstvo, ne marim sanjati ni o maloj, a kamo li o velikoj Hrvatskoj. Iskopat ćemo grob onoj velikoj Mučenici, što je vijekove stradala za *lijepo ime Isusovo.*

Otresti nam se stoga ove rgje, zaboraviti kukavne sebične razmirice i pregnuti, da osvjetlamo sebi obraz da osvjetlamo pred svijetom ime hrvatsko.

A evo nam lijepe zgode! Za koji ćemo dan, ako Bog da, opet k miloj onoj Pećini, gdje se ubogoj djevojčici javljalo Bezgrješno Začeće, gdje se bijednim bolesnicima nevidno javlja *zdravlje bolesnika.*

Znak Hrvata-hodočasnika.

Pogjimo u Lurd, pogjimo kao Hrvati! Uhvatila nas se teška rgja, pa odbacujemo svoje, priljubljujemo tugje. Zabacujemo i kod kuće narodne običaje, narodnu nošnju, narodni jezik, a ističemo se svagdje tugjim.

Lanjske je godine tugji svijet svraćao najviše pozornosti na kršne naše Dalmatince u narodnoj nošnji i divio se toj nošnji, pa našega Zekana toliko puta slikao. A što istom da sa svih strana široke Hrvatske pogje po nekoliko njih u lijepoj, slikovitoj narodnoj nošnji.

Poći ćemo *pod hrvatskom trobojnom zastavom,* pa dajmo pogjimo i u *hrvatskom odijelu!* Neka gospodične učiteljice i druge nabave *hrvatsko narodno odijelo,* a mjesto modernih šešira crvenkapu. Neka gospoje malko zažmire, pa mjesto najmodernijeg ruha ponesu ruho hrvatsko, a tako i gospoda. Seljaci će naši i onako

poći u svojem ruhu. Samo neka sve to bude posve *narodno;* ako je moguće i posve domaći proizvod.

U hrvatskom će narodnom odijelu biti i put laganiji; jer ne će trebati frakova ni klakova ni velikih sanduka. Sva će se prtljaga moći ponijeti u običnoj torbi. *A što je glavno, strani će nas svijet još bolje upoznati; pogotovo, budemo li išli u hvatskom ruhu i u hrvatskom duhu.*

Stoga ćemo se morati čuvati, da megju se bez velike potrebe u tugjem svijetu ne govorimo drukčije van hrvatski, a da ni svoga hrvatstva ni pred kim ne tajimo.

Istina, ne smijemo u Lurd ići zbog toga, da se pred svijetom pokažemo; ali smijemo i moramo ići, da se poklonimo Onoj, kojoj su se utjecali naši djedovi, koju su zazivali na poljani bojnoj, umirući za Nju i za Njezina Sinka. Moramo pokazati tugjem svijetu, da dolazimo k svojoj Majci i Kraljici kao Katolici i Hrvati, da dolazimo ne samo u svoje ime, već u ime čitave drage Hrvatske, koju je Neporočna Djevica sačuvala vazda od propasti, pa je jedina Ona može i sad spasti.

Pogjimo stoga, braćo hrvatska, u hrvatskom ruhu, u hrvatskom duhu, i molimo Majku našu i Kraljicu, da uništi u nas paklenu zduhu i opet primi pod možno okrilje patnicu Hrvatsku!

Blagdan Uznesenja Majke Božje.

(Dne 15. kolovoza).

Aoh tuge, — sad pust je zemlje kraj,
Za goru zagje žića Tvoga sjaj!
Kô da ne gleda Tvog nas oka čar,
Kô da ostavlja Tvog nas Srca žar!
Tvoj duh se vinu sjajnu u visinu,
Prestaje borba, tuga, gorki vaj,
Na grud si pala Božanskome Sinu,
Tva duša s t'jelom žije bajni raj.

Ah suze, Majko — roni rod nam taj,
Izgubio Tebe — nježni pogled Tvoj,
Za Tobom plače, želi k Teb' u raj,
Da žije sreću, vječni život svoj.
Bez borbe zar — da sl'jedi stope Tve?
Bez tuge vaja put da nagje Tvoj?
Kraj sviju tuga, kraj te borbe sve:
Za spas si duše mora biti boj.

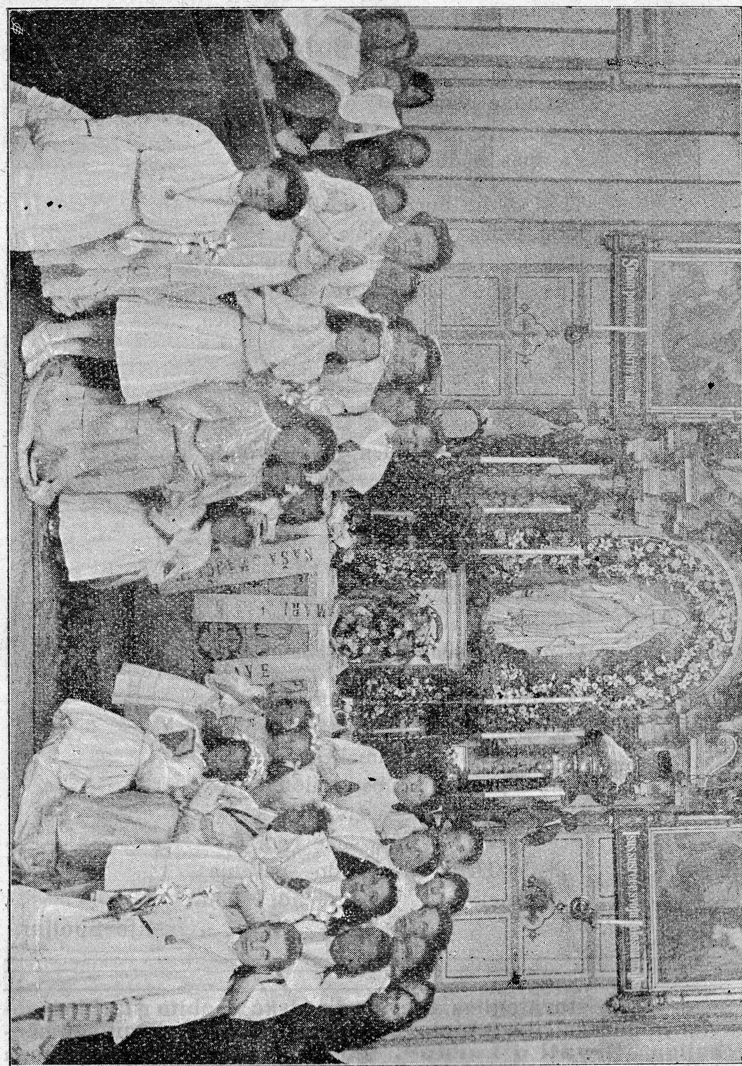
Ti si ovdje burnom u življenju,
Kraj Isusa v'jek gojila želju,
Duh i Srce našemu spasenju —
Vila pogled k Bogu Spasitelju;
Kraj svih tuga sad si nam Kraljica,
Vječnog raja, vječne slave Mati,
Kô što Ti si neba baštinica,
Daj, da Tebe sl'jede i Hrvati!

S borbom vaja burnog Ti života,
Plač s molitvom, tužnim uzdisaji,
Kraj kih si zla trpjela sirota:
Sad kô sunce duša Tva nam sjaji!
Okrunjena vječnoga kraj Boga,
Gledaš čare nama nevigjene,
Ondje za nas Sina moliš Svoga;
U nebesa svak da k Tebi krene.

O Kraljice vječnosti nam sjajne,
Gledaj s neba nas tužne sirote,
Iz ljubavi svoje nam beskrajne
Nam isprosi vječnosti milote!
Kad na žalu ovoga življenja
Srce zdvaja — oko suze roni,
Daj da Hrvat dogje do spasenja
Zuj veselja da mu vječno zvoni.

Mijo Špoljar.

Svim štovateljima Djevice Lurdske osobito starim i novim hodočasnicima, toplo stavljamo na srce divnu spomen-knjigu „Hrvati u Lurdu“, što je pred nekoliko vremena izišla iz pera uvaženoga našega književnika Ivana Nep. Jemeršića, župnika u Grubišnomepolju (Hrvatska). Stoji 4 kr.

Društvo djevojaka za naknadnu sv. Pričest u Praputniku.

NOVO ORUŽJE.

Riječju i svjetlošću.

Ljubite narod, idite k narodu, izbavljajte narod od lažaca, koji ga varaju i od opakih, koji ga tlače! Leon XIII.

Kao što su negda križari davali blagoslivljati oružje, koje im je služilo da obrane ugrožene i napadnute kršćane od okrutnih njihovih progonitelja, sljedbenika lažnoga proroka — isto tako i dandanas novovijeki križari, branitelji Boga i Vjere, daju blagoslivljati **novo oružje**, *kojim će se služiti, da obrane Kristovom krvlju otkupljene duše od napadaja novovijekih paklenih pristaša i da ih svim mogućim sredstvima, koje znanost pruža, rasvijetle i učvrste u istinama Vjere.*

Pred tjedan se dana jedno takovo oružje, koje će u rukama Kristovih vojnika biti moćno sredstvo u obrani svete Vjere, blagoslovilo u nazočnosti svih članova našega samostana.

Klin se klinom izbija: novim aparatima, što ih svojata za sebe slobodno zidarstvo i upotrebljava na zator dragocjene kršćanske Vjere — poći ćemo mi u boj, da tim istim oružjem ne samo duše obranimo od njihovih neprijateljskih navala, nego da ih takogjer još bolje učvrstimo i oživimo u Vjeri.

Takovu jednu navalu, da osvojimo duše, učinili smo svojim novim **aparatom za projekcije** (*1*), *i taj je pokušaj nove vrsti ispao, hvala Bogu i Majci Mariji, upravo sjajno.*

Cijelo stanovoištvo pitome Klane (Istra) sa svojim vrijednim župnikom na čelu ostalo je na

(1) Tako se zove *aparat* (mašina, stroj), kojim se odrazivanjem svijetla zorno prikazuju na bijelome platnu u naravnoj veličini i raznovrsnim bojama slike iz zbiljskoga života, kao n. pr. Prikazanja Lurdska, ili misli i istine izražene u slikama, kao n. pr. pjesma „*Hoćemo Boga*“, gdje svaku kiticu tumači po jedna ili dvije slike. Uredništvo „*N. G. L.*“ raspolaže za sada samo s jednim takovim aparatom, koji je po mnijenju stručnjaka prvi

taj novovijeki prizor zadivljeno, začugjeno i u svakom pogledu zadovoljno. Trebalo je biti tamo, pa vidjeti i čuti, što je narod govorio, kako je veselo klicao, kako su mu dapače suze na oči udarale na pogled onih svijetlih slika, a osobito slika Lurdskih Ukazanja.

Tople riječi, kojima je govornik tumačio pojedine slike, što su se pred očima gledalaca svaki čas izmjenjivale, izazivale su tu i tamo iz grudiju sretnih učesnika sad uzdah: **Oh! lijepa li si, Gospe moja!** *sad uklik: Ah! kako je to lijepo, kako krasno! — Neko osobito čuvstvo nježnosti obuzelo bi prisutne, kad bi se u naravnoj veličini pojavila slika mile Marijine glasnice — skromne Bernardice.*

Uopće za čitavo vrijeme predavanja nije bilo nikada kraja svagdanjim poklicima udivljenja: **Uh!.. Oh!.. Aj!..** *Nijesu se mogli dosta nahvaliti časnih otaca Kapucina, koji su im izvagjali slike sa projekcijama, kao ni svoga revnoga i požrtvovnoga župnika, koji im je priskrbio takav užitak.*

Osokoljeni i obodreni ovim prvim usjehom služit ćemo se i nadalje tim prokušanim oružjem: **riječju i svjetlošću,** *zalazeći med narod* **aparatom za projekcije,** *zorno mu predočujući i tumačeći vječne istine prema onoj slavnoga Pape, Leona XIII:*

„Ljubite narod, idite k narodu, izbavljajte narod od lažaca, koji ga varaju, i od opakih, koji ga tlače!“

Umoljavamo sve hodočasnike, koji još nijesu naznačili razreda, u kojem kane putovati, da to čim prije jave Organizatoru.

---

svoje vrsti sa 190 slika, od kojih se 150 odnosi na Lurd, njegova Prikazanja i ozdravljenja, a ostale na Marsiljezu katoličku: *„Hoćemo Boga“* i na pobudno predočen: *„Život. kat. svećenika“*.

U koliko budu dopuštale zvanične dužnosti i druge okolnosti, uredništvo će se *„N. G. L.“* pripravno odazvati svakome pozivu od strane velečasnoga dušobrižničkoga svećenstva za *ovakova pučka predavanja sa* projekcijama.

Mladi bezvjerac kod Pija X.

Dva su Francuza bila dobila audijenciju kod Pape. U istom hotelu, gdje su bili odsjeli, nalazio se neki mladi njihov domorodac, koji je bio poznat kao slobodni mislilac.

— Hajdete s nama vidjeti Papu, rekoše mu.

— A to nè! Ne idem: nigda, doklegod živim, ne ću pokleknuti pred jednim čovjekom.

Medjutim ga oni ne prestadoše moliti: «Hajdete, rekoše mu, ne vidi se Papa svaki dan!»

Nije bilo druge, valjalo je popustiti, i naš ti bezvjerac pogje s njima k omraženome Papi, koji ih kao pravi otac najljubeznije primi. Kad je bilo pri koncu, upitat će Papa po svome običaju prisutne, da li što žele od njega. Jedni dadoše blagosloviti krunice i medaljice, drugi su molili kaku uspomenu. Naš pak bezvjerac ni makac, kao da je zaliven, šutio je i samo buljio preda se.

Papa ostade malko presenećen nad tim oholim mukom. Pogje jedan korak bliže, pa će mu ljubezno:

— A ti, dragi moj sinko, ništa ne želiš od mene?

— Ništa, Svetosti!

— Ništa, zbilja ništa, sinko moj?

— Ništa!

— Imaš li svoju majku?

— Moja je majka umrla!

— E pa dobro! dijete moje, ako ti ne želiš ništa od mene, ja imam tebe nešta zamoliti.

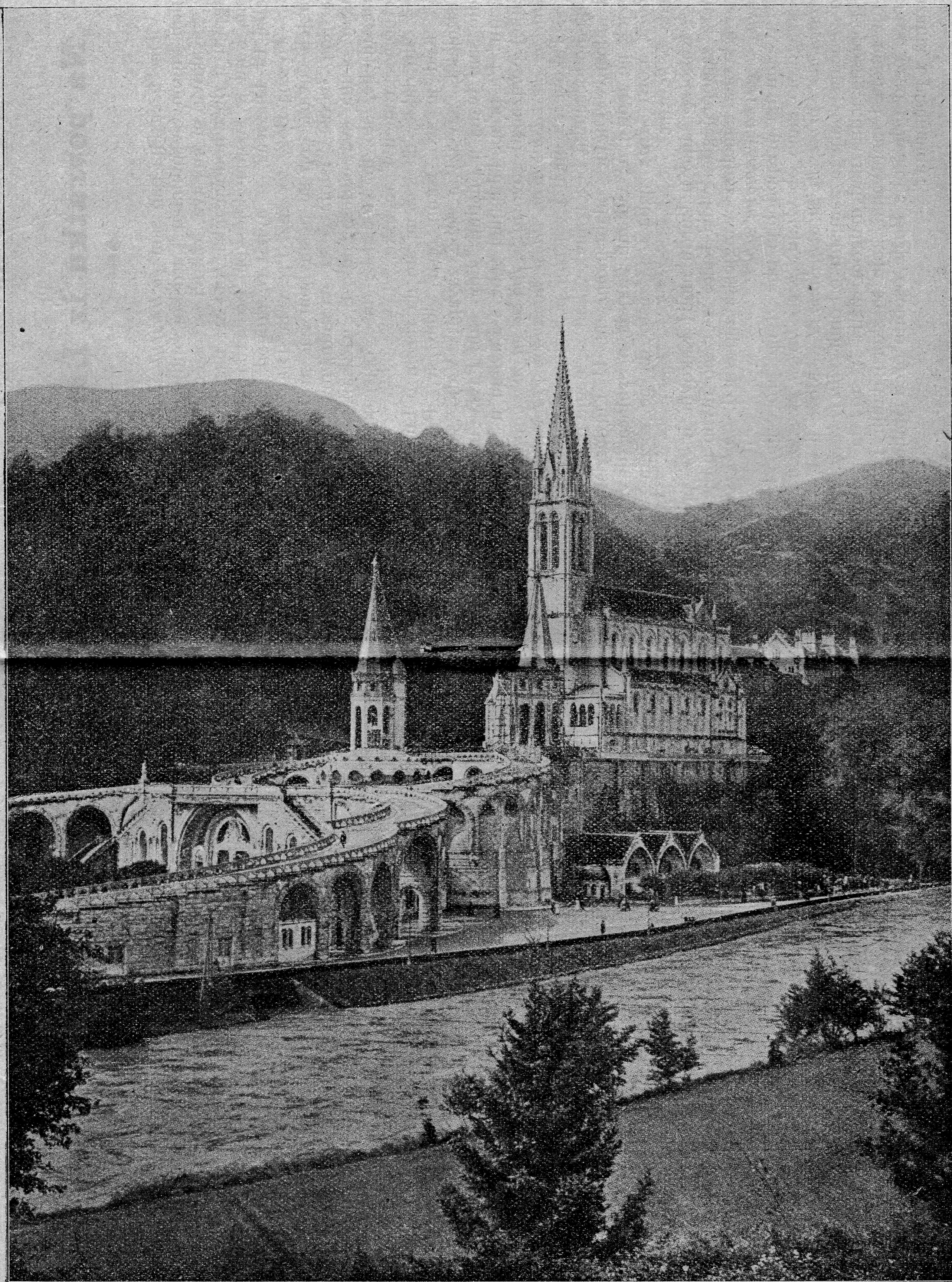
Mali Volterijanac osta izvan sebe od čuda.

— *Sinko moj, ja te prosim, da bi izmolio jedan Očenaš i jednu Zdravomariju za dušu svoje pokojne majke.* Ne bi li htio sa mnom skupa pokleknuti? Papa kleče, mladić učini to isto. Kad su se opet dignuli, mladi je Volterijanac imao lice sve zaplakano i otide glasno jecajući.

Primamo posljedni čas iz samostana časnih sestara Milosrdnica u Zagrebu:... **Zastava** *je krasna! Jedna od najljepših, što sam ih dosada vidjela. Slika je Majke Božje upravo divna. Jedan slikar-umjetnik veli, da je ni slikar ne bi ljepše naslikao.*

Lijeva je strana zastave izragjena na trojnoj svili s hrv. grbom u sredini, a nad njima je kruna Zvonimirova. Grb je okružen velikim lovor-vijencem.... Cijelu stranu okružuje uska pruga u hrv. slogu obrubljena žutom vrpcom.

Na vršku drška zastave je liljan, a na uglovima priječke su kugle.

SVEOPĆI POGLED NA LURD.

Na povratku iz Lurda.

Dne 2. srpnja pao sam *po trećiput* na koljena pred milim kipom Gospinim u Lurdskoj Spilji.

Kakova su čuvstva, kakovi su osjećaji, što se pobugjuju u duši hodočasnika, kad se nagje pred Pećinom, koju je svojim dolaskom posvetila sama Kraljica Neba, Bl. Djevica? — upitat će tkogod.

To zna Bog, to zna Presveta Djevica, to znaju Angjeli čuvari, koji su postavljeni za stražare prvoga Marijina Svetišta. Istom će se na sudnjemu danu otkriti našim očima sva čudesa milosti, uzdisaji, obraćenja, suze, utjehe, što ih kršćanske duše osjećaju u tome sretnome gradiću Francuske.

Što dakle, da kažem, što da rečem o Lurdu?

Kad je sv. Antun opat vidio sv. Pavla, oca pustinjakâ, sav izvan sebe zavapi: Vidio sam Iliju, vidio sam Ivana u pustinji, vidio sam Pavla uznesena u raju! Pa prispodabljajući sebe s Pavlom u svojoj je velikoj poniznosti govorio: *„Jao si ga meni, jao si ga meni, jer ne zaslužujem, da se nazivljem redovnikom!“*

Takove se misli i osjećaji pobugjuju u duši svakoga hodočasnika bez iznimke, kad se nagje na onome od milostive Djevice odabranome tlu. U Lurdu istina čovjek ne motri, ne vidi niti angjela, ni svetaca, ali vidi *odsjev*, motri *odraz* neba i — zašto da ne rečem — gleda *kutić* raja.

Kako se samo u Lurdu moli! Kakovih li se primjera samoprijegora vidi! Kako se tamo divno u djelo provagja ona temeljna evangjeska zapovijed: *Ljubi iskrnjega svoga kao samoga sebe!*

Čemu da prispodobim one dvije procesije, koje se svagdano tamo obavljaju: *procesiju sa presvetim Sakramentom i procesiju sa svijećama?!* — Može li se pak što veličanstvenijega zamisliti od onih *triju crkava*, koje se ponosno jedna nad drugom dižu? A što da rečem o pjesmama i molitvama, koje se skoro danju i noću uznose pred prijestolje Božje, osobito pred Spiljom Prikazanja i piscinama?

Dalje ne ću, jer mi — premda nijesam ništa rekao — ponestaje riječi i izraza. Navest ću samo ono, što mi je rekao jedan svećenik iz Amerike, kad sam ga upitao, što on misli o Lurdu. — „To je — rekao mi je on — *komadić neba, što je pao na ovu pustu dolinu suza...*“

* * *

Sigurno će više čitatelja željeti da doznaju, da li se za moga posljednjega boravka u Lurdu, zbilo kakovo čudesno ozdravljenje. Odmah velim, da nije nijedno. Da pravo rečem, nije bilo ni bolesnika. Istom ih je dva zadnja dana bilo došlo kojih 25—30 sa Vivijerskim hodočašćem (1) U ostalom, kad se govori o *čudesnim* ozdravljenjima, treba da budemo vrlo oprezni.

Evo jednoga primjera, koji će zorno pokazati štovateljima Djevičinim, kako Crkva strogo i pomno istražuje prije nego li proglasi koga čudesno ozdravljenim. Prvoga svibnja g. 1908. Biskup je Boveški u jednome svome pastirskome pismu izjavio, da je neka Aurelija Hiprel *čudesno* ozdravila. — Hiprel je bolovala od sušice na plućima, te je danomice očekivala svoj posljednji trenutak. Kad joj najedanput, kao grom iz vedra neba, sinu misao u pamet, da pohiti do blagoslovljenih obala Gave. Što zamisli, to i izvede. Nevoljna se bolesnica proti izričitoj zabrani liječnika stavi na put i ukrca u vlak, ne dakako da u Lurdu ozdravi, nego da bude pokopana u sjeni Svetišta bez grijeha Začete.

Kad je stigla u Pariz, svi su mislili, da će sad nà preminuti, *te joj podijeliše sakramente umirućih*. U gradu Poatjé izbaci toliko krvi, da je o dlaci visio njezin život. Ali nije umrla, i nakon dva dana vožnje do skrajnosti oslabljena stigne napokon u Lurd.

Tamo je sa štacije prenesoše u nosiljci k Spilji. Kad je položiše u čudotvornu vodu, onesvjesti se, *ali kad je čas iza toga došla k sebi, postavi ruke na prsa i slavodobitno zavapi.*

Pluća su joj bila zacijelila. Hiprel je bila potpuno zdrava.

U Lurdu, u Parizu, u Mareju liječnici, koji je pregledaše, ne nagjoše ni trage sušici, te su svi u čudu

(1) Kasnije mi je neki svećenik iz Bordò-a pisao, da je jedan bolesnik ozdravio od teške uzetosti.

govorili: **„Miracle des miracles — To je čudo nad čudesima!“**

Aurelija Hiprel nije više nikada oboljela. Kad su je posljedni put liječnici pomoću stroja sa zrakama pregledali, konstatovaše, da su njezina pluća posvema zdrava i bez najmanje ozljede.

No koliko je vremena prošlo od njezina ozdravljenja i izjave biskupa Boveškoga, koji je njezino ozdravljenje proglasio čudesnim? *Dvanaest godina i osam mjeseci.* Ona je ozdravila dne 21. kolovoza g. 1895., a pismo je biskupovo objelodanjeno tek g. 1908. u svibnju.

Ovaj sam primjer naveo, da se vidi, kako Crkvena oblast strogo i savjesno postupa prije nego izjavi, da koje ozdravljenje nosi na sebi vrhunaravno obilježje. Kada dakle ona jedan puta izreče svoj sud, onda više razuman čovjek ne može ni za čas podvojiti o njegovoj istinitosti i ispravnosti.

Što se tiče mene, mogu iskreno reći, da u Lurd nikad nijesam došao, da vidim kakovo izvanredno ozdravljenje, premda sam ga više puta vidio. Meni se čini, da je sve, što se u Lurdu vidi i motri, čudo. Za mene je čudo ona šuma štaka i raznih aparata koje su najljepši ures Spilje i najbolji dokaz velike moći i dobrote drage Gospe; čudo je ona voda, koja u Spilji žubori i šumom svojim slavi Kraljicu svoju; čudo su one tri crkve, što su sagragjene na molbu „lijepe“ Gospe nevine Lurdske Pastirice; čudo su one tisuće hodočasnika, koji svaki dan padaju na koljena pred mramornim kipom Neporočne; čudo je ona povorka bolesnika, koji ne pazeći na poteškoće hrle k milostivoj Djevici, da ištu od Nje zdravlje — jednom riječi: Lurd je u svojem početku, razvitku, kao i u svojoj budućnosti čudo, jer je utemeljen jednim od najvećih čudesa, koje bilježi crkvena povijest: *dolaskom same Majke Božje na zemlju* . . . . .

* * *

U Lurd sam stigao preko Parej-le-Monijala, kolijevke pobožnosti k Presvetome Srcu Isusovu. Ostavio sam jedno i drugo Svetište sa čvrstim osvjedočenjem, da Vjera u Francuskoj nije izginula.

Ne, vjera „prvorogjene kćeri“ kat. Crkve nije propala! Francuska Klodvikova, sv. Ljudevita, Francuska Djevice Orleanske, nije umrla, ona još živi i njezin je vjerski život tako bujan, tako jak, tako snažan, da ga sva progonstva *slobodnozidarskih loža* ne će uništiti, ne će svladati“. *Mi ćemo svojim radom, svojim otporom, svojim molitvama raskidati okove, u koje nas hoće da sputaju sljedbenici Volterovi*“, rekao mi je jedan redovnik u Parei-le-Monijalu“. „*Narod se ili već uvjerio ili će se naskoro uvjeriti, da se ne radi o progonstvu „klerikalizma“ i „popova“, kako su ga licumjerno i lažno uvjeravali njegovi „prijatelji (?)“, već da su lože rat navijestile samoj Crkvi, Papi i Bogu, a to je za nas jamstvo skore pobjede* — uvjeravao me u Lionu čuvar Svetišta naše Gospe Furvijerske.

I ja sam toga osvjedočenja. Kakvoga li samo sjaja i bogatstva u Francuskim crkvama! Kolike li pobožnosti, i sabranosti, a osobito kako su brojne sv. Pričesti! Ne mislim sada na Lurd, na Parej-le-Monial, na Ars, nego na najveće francusku gradove, kao na Lion, Marsilju, Mulen. U koju sam god crkvu zašao, našao sam mnoštvo vjernika i to ne samo žena, nego i muškaraca.

Iza bezbožnih zakona, kojima je framasunska vlada uskratila svećenicima i biskupima svaku plaću, a sjemeništima potpore, u svakoj se crkvi, vidi škrabica za uzdržavanje svećenstva, za službu Božju, sjemeništa i drugih potreba.

Biskupi, koji su protjerani iz svojih stanova, nastanili su se tu i tamo, kako je koji mogao. Mnoge su pak biskupe — što osobito služi na čast francuskim katolicima — primili u svoje kuće imućniji i odličniji katolici. Crkve, svećenici, redovnici, redovnice, biskupi, sve to živi od milostinje, kojom su dosada — hvala plemenštini i veledušnosti Francuza — prikrili glavnije i najnužnije potrebe Crkve.

Čovjek ne nalazi zgodnih riječi, kojima bi dovoljno ožigosao podlo, sramotno, okrutno progonstvo, kojemu su izvrgnuta u Francuskoj naša plemenita braća od *framasuna i socijalista.* Nigdje se toliko ne govori i ne piše o slobodi kao u Francuskoj, ali se takogjer nigdje manje ne poštuje sloboda, nego li tamo. Što je n. pr. svetije od slobode uvjerenja, slobode savjesti, pa

ipak je današnjoj *židovsko-framasunsko-socijalističkoj vladi dosta, da jednoga časnika i činovnika liši službe i časti, dozna li, da prisustvuju sv. Misi ili da sluša propovijedi.*

Zar i nas Hrvate misle usrećiti naši *„naprednjaci"* takovom slobodom?...

Daleko im kuća od nas!...

Katolička će Francuska uz pomoć Božju i Neokaljane Djevice i blažene Ivane Arške, nekadanje osloboditeljice Francuske, učiniti kraj sadanjemu žalosnome stanju Crkve. Dalo samo Presveto Srce Isusovo, da se to što prije zbude!

Živjela kat. Francuska, *„prvorogjena Kći svete Crkve"!*

Valsorim.

Uvijek nova moć Crkve

Nedavno je umro u Vašingtonu, u dobi od 73 godine, general Matjè Calbraith Butler, bivši senator, odvjetnik na velikome glasu, a koji je u ratu za oslobodjenje igrao znamenitu ulogu u vojsci saveznika.

General Butler bijaše prije protestant.

..... „Proučavao sam Crkvu katoličku i njezine nauke, ima tome već osamnaest godina, govoraše on u mjesecu veljači ove godine. Promatrao sam je bliže, nego se misli; osvjedočio sam se o njezinu moćnome uplivu na prosvijetljenje i izobraženje naroda; ali med svim njezinim velikim djelima najmoćnije su sa mnom potresle *Malene Sestre ubogara.* Imenovan članom jedne senatorske komisije u pogledu potpore od 20.000 dolara, što se tražila za podizanje njihovih kuća, imao sam priliku da posjetim njihovu kuću u Vašingtonu. Pregledao sam je od krova do prizemlja, a ostao sam začugjen, kad sam vidio onoliku čistoću, onaki mir i veselje posred onolike oskudice.

„A vaši dohoci?" upitam ja.

„Ljubav!" odgovori mi časna majka; „naša se kola zaustavljaju u kotelima, na javnim trgovima, u kućama prijateljskim, i svi davaju našim siromasima".

Od to doba sam proučavao vjersko pitanje, i konac je toga proučavanja bio, da sam postao katolikom".

Kad je bio krizman od biskupa Šarlestonskoga, Northropa, reče general Butler pukovniku Brooksu, svome nekadanjem drugu u vojsci: „Ulik, ja se više ne bojim smrti, prvi put u životu kušam tu sreću." Umro je stiskajući na svoje grudi Propelo, znak spasa našega.

* * *

I tako nam ovaj primjer i opet potvrgjuje hiljadu puta već dokazanu istinu, da crkva katolička nikad ne gine i ne sahne, kako bi htjeli njezini protivnici, počam od tvrdokornih farizeja i potom okrutnih Rimskih cezara, pa sve do današnjih slobodoumnika i framasuna, nego da ona vazda cvjeta i tjera uvijek nove i svježe mladice **kao stablo, što je kraj potoka posagjeno.**

Neka govore brojke o tom bujnome životu naše Rimokatoličke Crkve. Od g. 1800 osnovano je 430 redovničkih zadruga, utemeljeno preko stotinu biskupija, broj se misionara pomnožio megju poganima za 20.000 članova, a oko 60.000 redovnica iz ljubavi spram Boga zaposleno je u djelu spasavanja neumrlih duša. — Što kazuju ovi brojevi? Zar smrt? Ne, nego djelotvorni život sv. kat. Crkve.

U ovo posljednje vrijeme svi se složno podigoše, da sruše i obore nesavladivu stijenu, Kristovu Crkvu: **slobodni mislioci, framazuni, socijalisti, pokretaši,** ali će i njih nestati kao prijašnjih njezinih protivnika, koji svi sramotno poginuše, dok Crkva, još uviek slavno opstoji i opstojat će do konca svijeta prema riječima vječne Istine: **„I vrata paklena ne će je nadvladati!"**

Pješice iz Torina do Lurda

Za primjerom, što ga je pružio glasoviti pjesnik Retté, poveo se *odvjetnik Aleks Kapucio iz Torina,* te krenuo put domovine skromne Bernardice pješice.

Uputio se iz Torina u 5 sati dne 22. travnja, a stigao je k svome cilju dne 5. svibnja. Gospodin je

Aleks Kapucio vrlo poznata i uvažena ličnost u Torinu. Veći je dio puta prevalio, dok je padala kiša. Prvoga je dana prevalio 70 kilometara, drugoga 52, trećega 56, četvrtoga 41, i to sve po kiši.

Sobom nije skoro ništa ponio. Novo je rublje i ostalo kupovao putem, a rabljeno bi darovao siromasima.

Takovih je primjera samoprijegora i žrtava i te kako trebovao današnji vijek. Pa eto, hvala Neokaljanoj Djevici, mi ih u velikom broju motrimo. Osim tisuće svojevoljnih podvornika i podvornica bolesnika, koji sprovode čitave mjesece u Lurdu kod uzglavlja bolesnika, mjesto u kupeljima i na putovanjima, kako bi to mogli — vidimo odlične ljude, koji ostavljaju svoj dom, te pješice hrle k onoj blagoslovljenoj Pećini, odakle se Bl. Djevica smiješila svojoj dragoj Bernardici i odakle joj je upravila one toli važne i za naš bezvjerski naraštaj toli znamenite riječi:

„*Hoću, da mi ovdje narod dolazi u procesiji*".

NAŠI DOPISI.

Čibača, *dne 10. srpnja.*

Ne mogu Vam opisati, kako mi je Vaš listić omilio i srcu prirastao... Odlučio sam, da na svoj račun unaprijed primam 6 istisaka više, koje ću med svoje prijatelje i znance dijeliti. — Primao sam i čitao sve naše glasnike ali nijedan na mene tako spasonosno ne djeluje, kao „N. G. L." Žalosno je, da ovakav list nije dopro barem do 20.000 pretplatnika. Ja se takogjer veleč. gosp. Uredniče s Vama slažem i velim, da je tome uzrok nesretna **mlitavost** *i pogubni* **ljudski obzir.**

Kad bi svaki stari pretplatnik našao po još jednoga, eto odmah bi bilo 32.000 čitatelja! Je li to teško? Je li to nemoguće?

Ja sam nešto učinio za Vaš listić, ali kad bi mi zdravlje dopuštalo ne bi ni časa počasio već zašao med narod, te njime poplavio čitavu okolicu. — Kad će se katolici Hrvati uvjeriti, da nam je sve uzaludno, ako ne stvorimo jaku, proširenu i moćnu štampu!

Dala draga Gospa, da ta zora toga dana čim prije osvane!

F.

Feričanci, *dne 6. srpnja.*

Kô da Vam, prečasni Oče, opiše moju radost, kad pomislim, da ću ove godine u Lurd!... Još me u mladim godinama uvijek tamo srce vuklo... Ali, kad sam pogledala na zemljovid i vidjela, koliko je „**domaja**" *Neokaljane udaljena od mile moje Hrvatske, mislila sam, da ne ću nikad biti tako sretna i pasti na koljena pred Spiljom Nebeske Kraljice.*

Ali je moja mila Majčica uslišala moju davnu želju i ja ću sa svojim doromocima k Njoj u Lurd, da Joj se poklonim na mjestu, gdje Ono toliko čudesa tvori.

Sretnih li nas hodočasnika, stoput sretnih!

* * *

Zla se štampa i kod nas širi. Zato su se pobrinuli naši bezbožni napredinjaci. Posljednjih je izbora dapače kod nas kandidirao „pokretaš" (ili kako ih ovdje nekoji nazivlju **prokletaš**)! *Tom je zgodom zalazio med narod i držao govore. Od onda šalju svoj bogomrski dnevnik* „**P(r)ok(l)ret**", *ali besplatno. Narod je ipak, toliko svjestan, da nije voljan plaćati teško zasluženim novcem otrov koji ubija Vjeru njegovih pradjedova.*

Vaš krasni listić broji 220 pretplatnika, što me neizrecivo veseli i napunja uljehom... **M.**

Velaluka, *30. lipnja 1909.*

Svečanost, kojoj je Velaluka, dne 24. bila svjedokom, ne da se opisati; dan je to, što ga pripravi žarka ljubav spram „lijepe Gospe" nevine Bernardice.

Poslije nego bi sakupljena svotica za kip mile Gospe i Njezinu Špilju, svaki je neustrpljivo očekivao, kad će se taj hram, Lurdska Spilja, podignuti, da u njoj ugleda toli željkovanu Djevicu Lurdsku, kojoj će moći svoje boli licem u lice prikazivati. Hvala dragom Bogu, nijesmo dugo očekivali! Revni naš duhovni pastir, **Don J. Depoli,** *sve je sile uložio, da divna Spilja bude što prije i što ljepše izvedena. Naplatila mu Gospa!*

Ranim jutrom rečenoga dana veselo zvonjenje zvona navijesti pobožnome narodu, da se okupi oko kipa Neokaljane Djevice Lurdske, što bi prije tri dana blagoslovljen od Presvijetloga biskupa **J. Marčelića.**

Upravo u 6 sati uputi se iz župne crkve veličanstvena procesija kojoj je prisustovalo cijelo mjesto, a bilo ih je i iz **Blata,** *tako da Velaluka nije upamtila, a niti će tako brzo upamtiti onako oduševljene svečanosti.*

Kad procesija dogje do Spilje, srce ti se odjednom nagje u moru čuvstava ne znajući čemu da se više diviš: ili prelijepoj špilji, ili silnom mnoštvu naroda. Svečani blagoslov obavi sam Presvijetli biskup uz pripomoć petorice svećenika. Obavivši sveti čin izreče Presvijetli dirljiv govor, koji sve prisutne duboko gane. U 10 sati odijeli se od nas naš ljubljeni pastir, praćen od naroda uz glazbu na parobrod.

Čitava ova nezaboravna svečanost svrši se kasno na večer sa krunicom i milozvučnim pijevom djevojačkih grla na slavu miloj Gospi Lurdskoj.

Dan 24. lipnja prošao je, ali uspomena na njega ostati će neizbrisiva u pameti našoj. Prem je Spilja čitav kilometar

udaljena od mjesta, ipak svako veče vidiš, gdje pobožni svijet hrli dobroj Majci, da je počasti pobožnom molitvom i zanosnom pjesmom. Dobra Majka milo ih zove, željno ih čeka, radosno ih prima. **O daj, dobra Majko, da ostanemo uvijek Tvoji, a Ti naša!** **A. B.**

U Praputniku, *18. Srpnja 1909.*

Megju mnogim mjestima, što no se poredaše uz obalu veličanstvenog Jadrana, nalazi se milovidno seoce **Praputnik.** *Lijepa li mjesta, klikneš od udivljenja, kada se prvi puta provežeš divnom morskom pučinom iz Rijeke prema Kraljevici. No želiš li, mili čitatelju, da znadeš zašto hoću da ti prozborim o tom malenom mjestancu, a ti se oprosti od bajnog nam mora, te se još koji po sata penji po primorskome kršu i eto te u Praputniku*

Priproste, ali uredne seoske kućice, neobično na tebe djeluju... I nehotice ti pada na um ona doba, kad je naš Primorac bio istina mučenik, al ipak svoj na svome... A danas?... No da protjeraš žalosne misli, što ti se nameću, ded koracaj sa mnom do središta toga mjestanca, naime do crkve sv. Josipa, da se tu u miru i tišini pokloniš velikome božjem Ugodniku i Neoskvrnjenoj mu Zaručnici. Ova će ti sveta Obitelj uliti u srce tvrdu nadu u bolju budućnost...

Narod ovaj osobito ljubi svoju nebesku Majku, jer znade dobro, da mu samo Ona može u nevoljama pomoći. Ovu svoju ljubav iskazaše Praputničani mnogo i mnogo puta, a osobito ove godine. Nastojanjem i trudom časnih sestrica Milosrdnica, tih angjela čuvara ovog mjestanca, i požrtvovnošću mješćana nabavljen je lijepi kip Pirenejske Djevice.

Dne 9 svibnja ove godine na veliku radost i oduševljenje čitave okolice blagoslovi domaći g. župnik kip Lurdske Djeve. Da ne spominjem drugih, moram osobito pohvaliti uzor djevojke za naknadnu sv. Pričest, koje su svojom pobožnošću i svojom zauzetnošću pokazale, kako žarko ljube svoju Majku. Živo mi se ucijepi u srce pjesma, što je gromko i oduševljeno zapjevaše baš čas prije samog blagoslova:

Kraljice krunice, Majko prečista!
Našemu Srcu daj liljan da blista,
Čuvaj nam ovaj cvijet, da ga ne satre svijet,
Majko, Majko prečista!...

Rekoh u sebi: **Daj im Majko, što prose!**

Iz svega ovoga, mili prijatelju, možeš lasno razabrati, da naš lijepi Praputnik napreduje u pobožnosti i ljubavi spram predrage Djeve Lurdske.

Neumorne pčele radilice — časne sestre, revni pastir — domaći župnik, i lijepo kolo djevojaka svom snagom rade, da uzorni kršćanski život i ljubav k Djevici Lurdskoj danomice u narodu raste.

Dao dragi Bog, da marljivi radnici vinograda Gospodnjega budu nadareni obilnim plodom svojih žrtava! **S. D.**

DAROVI

ZA

Spomen - Zastavu.

M. Ružić uz poklik: «*Hosana, hosana Sinu Davidovu!*» šalje . . . 6 kr.

J. Barac, I. Maušić, F. ud. Pazman, I. Matovina, I. Baton, M. Butković, V. Baton, I. Bolf, M. Kezerle, M. Štimac. I. Muvrin, M. Mihelčić, F. Marušić, Don Jure Marušić, M. Ćorić, M. Gileberte, J. H., F. Ružić, M. Vranić, A. Turk, I. Magdić, K. Stipetić sabrala 1.30, S. Ladić, župnik, M. Banić, župnik, Pravdica, M. Tumiković, S. Petrović, P. Sabljak, M. Kiš, M. Škoda, I. Polović, I. Iskra, D. Petrović, Sestre Prošern, Don S. Lovrović, Gospogja Ferković, M. M. Štefanić, O. Milaković, A. Delfin. *Svi ovi darovaše po* . . . 2 kr.

N. N. iz Grižana daruje svojoj miloj Gospi . . 3 »

K. Mavrić sakupio od više osoba . . . . . 10 »

P. Lenić . . . . . . 3 »

K. Ivačević sabrala . 4 »

I. Mesić, za vječni spas svoje duše . . . . . . 4 »

I. Blašić za sretan uspjeh II. hrv. hodočašća 3 »

M. Štefan . . . . . . 3 »

I. Ocvirek moli Gospu Lurdsku, da blagoslovi kat. štampu u Hrvatskoj 4 »

A. G. prosi Srce Isusovo, da povrati mir progonjenoj braći u Francuskoj i da joj udijeli zdravlje . . . . 5 kr.

I. Tratnjak uz poklik: «Dogji kraljestvo Tvoje Euharističko, o Utamničeniče ljubavi!» . . . . 4 »

G. Šestak . . . . . . 3 »

A. Plavčić i M. Pećina mole *božansko Srce Isusovo*, da štiti i obrati Hrvate radnike . . . . . 5 »

Preč. g. M. Cepelić . 5 »

A. Salaj sa željom, da se oko krasnoga barjaka sakupi što vise sinova *„Predzigja kršćanstva“* . . . . 3 »

A. Crnković moli Prečisto Srce Marijino, da štiti i brani Namjesnika Kristova na zemlji — sv. Oca Papu . . . . . 3 »

F. P. Lipovc uz poklik «Slava Djevici Lurdskoj!» . . . . 3 kr.

M. Eibel sakupila . . . 7 »

M. Sinčić za sretnu smrt . . . . 8 »

Vlč. gosp. Tambaca moli moćnu Pirenejsku Djevica, da podigne u Hrvatskoj, što više apoštola, koji će širiti Njezinu slavu po miloj Hrvatskoj . . . . 5 »

Ivana P. za zdravlje 10 »

A. Cuculić . . . . . 2 »

M. Turk . . . . . 4 »

Jedna pobožna duša 2 »

M. Brajković uz molbu milostivoj Djevici, da baci na sve grješnike

svoj milostivi pogled i da ih privede Isusu — milome svom Sinu . . 2 kr.
C. Ungaro . . . . . 2 »
B. Vrdoljak moli od drage Gospe zdravlje i mir svojoj obitelji . . 2 »
S. Mihinić poklanja Presvetoj Djevici s molbom da gane srca svih onih, koji bi mogli u Lurd, a oklijevaju, da se odazovu njezinu pozivu . . . . 2 »
J. Padjen moli od Majke Marije blagoslov za čitavu svoju obitelj . . 5 »
A. Kučar . . . . . . 2 »
V. Starčić sabrala . . 4 »
Obitelj Blažić-Minak za lijepu Zastavu, koje izragjuju marljive i vješte ruke vrijednih kćeri sv. Vinka šalje . . . . 5 «
T. Štambuk neka bi štitila i branila nju i njezina supruga Ona, koju kršćani nazivlju: *Ogledalom pravde* . . . . 5 »
M. Aletić . . . . . . 2 »
A. Bartoš uz pozdrav kraljici Djevica: Zdravo, Marijo, milosti puna! . 5 »
A. Gašpert.. Odanih ti srca primi dar, primi čiste ljubavi nam žar! 2 »
R. Vuković uz uzdah: Slatko Srce Marijino, budi moje spaselje! A. ud. Koltay za sretan put i povratak Hrvata hodočasnika . . . . 3 kr.
I. Gal . . . . 3 »
A. Rikotti . . . . . . 2 »
R. Šepac . . . . . . 2 »
A. Gulšan... mila Gospo Lurdska, spasi moju domovinu — lijepu Hrvatsku od nasrtaja njezinih nutarnjih i vanjskih neprijatelja . . . . 5 »
M. Smogol na čast Bl. Djevice Lurdske za svoje duševno i tjelesno zdravlje . . . . 5 »
M. Laginja sakupila od vrlih trećoredaca u Klani . . . . 4 »
Moli moćnu Djevicu Pirenejsku, da uzdrži čitavu Hrvatsku uvijek vjernu odanu i svetoj Vjeri njezina Božanskoga Sina . . . . 4 »
K. Haran . . . . . . 2 »
I. Šerilo . . . . . . 2 »
I. Jurdebešić . . . . 2 »
M. Gustinčić . . . . 4 »
M. Marušić . . . . . 3 »
I. Kušer . . . . . . 2 »
F. Pez . . . . 2 »
D. ud. Marušić, da mila Gospa privede svome milome Isusu sve zabludjele ovčice . . . . . . 2 »
N. N., vjerna ropkinja Marijina poklanja rado za Spomen-Zastavu . . 4 »

Svim veledušnim dobročiniteljima, koji su pripomogli, da učesnici II. hrv. hodočašća ostave u divnoj lurdskoj bazilici uspomenu, koja će sve narode podsjećati na ljubav i odanost, koju sinovi *„Predzigja kršćanstva"* goje prema Majci Božjoj — izričem najsrdačniju hvalu, a od mile Djevice Lurdske najobilniju nagradu.

O. Bernardin, Provin. kapucina.

Uslijed preobilja gradiva morali smo ovajput izostaviti **Povijest Prikazanja,** *milodare za crkvu i zahvalnice. Umoljavamo svoje vrijedne čitatelje, da nam ne zamjere.*

IX. Hodočasnicima, koji kane doći 1 ili 2 dana prije odlaska u Lurd na Rijeku, preporučujemo gostionu gospogje *Tereze Sorko* (Riva Bathyány br. 12), zatim *„Hotel Loyd"* na „Corsu" i *„Hotel Sušak"* za konak na Sušaku.

Bilješka. Ostale će upute hodočasnici naći u knjižici, koja će im biti uručena na Rijeci.

Dopisi Uredništva.

Prijedor (Bosna) — F. D. — Sjetio sam se tebe u Lurdu pred kipom Prečiste. Špilju će ovogodišnji hrvatski hodočasnici naći mnogo dragocjeniju i bogatiju. Mnogobrojne *nove štake* i *razni aparati,* koje odložiše ozdravljenici u zahvalu svojoj nebeskoj Zaštitnici, čine je još milijom i dražesnijom. Ostao sam u domovini skromne Pastirice punih 7 dana. Ostavio sam domaju Neokaljane i ovoga puta sa suzama na očima kao svi..... Tješio sam se samo time, što ne će minuti ni mjesec dana, a ja ću ponovno poljubiti posvećenu hrid. Da si mi zdravo! Javi se češće!

Vinkovci. — S. T. — Naskoro će biti o tome govora u *„N. G. L." Valsorim* se za svoga posljednjega boravka o stvari potanko popitao.

Budi jak, bori se i moli dobroga Isusa, da Ti udijeli snage i srčanosti, da sve rado podneseš za čast i slavu božanske Majke Njegove!

Zagreb — M. F. mladomisnik — Na prvome stupu crkve sv. Ružarja našao sam urezane u mramoru ove tri riječi: *Bit ću svećenik!*.... Kako su ove riječi na mene djelovale, ne mogu Ti opisati. Teškim sam se srcem od spomen-ploče udaljio šaptajući u sebi: Bit ću svećenik, bit ću svećenik, *apoštol Marijin.....*

U listu opširnije! Molim Ti od predrage Marije onu božanstvenu snagu, koja učvršćuje volju, rasvjetljuje pamet, oplemenjuje duh i čitavo žiće preobrazuje podizući ga sve više, više......

Sinj — N. Kr. — Poslao sam mu po Vašoj želji francusko djelo obraćenika Izmana. Sad traži knjigu *Rettè*-ovu, koju će posuditi jednome liječniku. Na ovoga je posljednjega vrlo spasonosno djelovao naš prijevod *„Kritična Povijest..."*

Veli, da je zaista *kritična,* samo žali, što ne ima više takovih knjiga.

Osijek — S. L. — Može se dogoditi, a i dogagja se, da gdjekoje francusko hodočašće ostavi Lurd, a da nije bilo usrećeno kakovim vanrednim čudom, ali se to *nikada* nije dogodilo francuskome *narodnome* hodočašću. Njemu je uvijek vrelo milosti otvoreno. Regbi dapače da samo Nebo njegov dolazak očekuje, jer je skoro već 40 godina, da svaki puta ubilježi do 50, 60, 80 i do 100 ozdravljenja.

Kraljevica. — V. S. — U glavnome smo već sve poteskoće svladali, ili su same od sebe pale. Već smo se počeli micati. Prvi su koraci ovjenčani uspjehom. Aparat je krasan, a i slike vanredno privlačive.

Ukupno ih posjedujemo 190. Sto i pedeset se odnosi na Lurd, a ostalih 40 na *„Život svećenika“* i na pjesmu *„Hoćemo Boga“.* Ove su posljednje osobito uspjele, te na narod veoma spasonosno djeluju.

Slijedeći ćemo tjedan u Veprinac!...

Kučiće (kod Omiša) — Kolegi. Zlato moje, teško je *raditi,* teško je *pomagati* dobar rad, ali nekojima je na žalost najteže *pustiti* druge da dobro rade...

Ti me razumiješ!

Spljet. — S. — Mi ćemo i nadalje bez straha prstom pokazivat našim čitateljima sve listove i novine, koje bilo *otvoreno,* kao *„Pokret“,* bilo kriomice i samo izmed redaka, kao *„Naše Judinstvo“,* vrijegjaju vjerska čuvstva hrvatskoga naroda. Od toga nas *niko,* a ma baš *niko,* ne će odvratiti.

Što ne, vi biste htjeli, da i Hrvati katolici kao nekada i francuski katolici, mole krunice, polaze k sv. Misi, primaju sv. Sakramente, hodočaste, a onda da šire i podupiru *novine,* koje ruše *ćudoregje* i potkopavaju temelje narodnoga blagostanja ubijajući u puku Vjeru u Boga i ugled Crkve?! Toga borme ne ćete dočeka i!

Borba, koju vodimo već od postanka našega listića proti zloj štampi, urodila je, hvala Bogu, krasnim plodom, tako je n. pr. pred 2 mjeseca preko 20 naših čitatelja u Istri upitalo, da li *Novo Sunce* dra Hinkovića spada med *dobru* ili *zlu* štampu. Mi smo ih samo upozorili na ono, što je o tome listu pisala *„Hrv. Straža“,* i to je bilo dosta, da su ga svi bez oklijevanja izbacili iz svojih kuća.

Zar nè, krasan uspjeh?!